

[Indenrigsministeren.]

iværksættes for at aflaste Arbejdsløsheden, paa visse nærmere Betingelser, som jeg ofte har redegjort for og ikke skal gentage. Kommunerne har endnu ikke givet Meddelelse om, hvilke Arbejder der er Tale om, hvilket Omfang disse Arbejder har, og heller ikke har man med Hensyn til Arbejdsvilkaarene endnu tilstillet Ministeriet de Oplysninger, som maa være Grundlaget for den Afgørelse, som skal træffes, efter at Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg har undersøgt Sagen. Heller ikke maa nogen tro — og jeg kan ikke tænke mig, at selve den ærede Forslagsstiller tror det —, at der kommer yderligere Arbejder i Gang som Følge af de Tilsagn, der her gives, saaledes at det Antal arbejdsløse, som er beskæftiget ved Arbejder, sætte i Gang af Hensyn til dem, ikke, i hvert Fald i væsentlig Grad, vil øges, selv om dette Lovforslag gennemføres. Jeg skønner derfor ikke, hvilken saglig Nødvendighed der dikterer de Indgreb i Behandlingen af denne Sag, man ved Lovforslaget tilsigter, og jeg indser heller ikke Nytten af dette. Jeg indser ikke dette, naar jeg holder mig til den rent saglige Side af Spørgsmaalet, derimod forstaaer jeg vel den politiske Fordel, som man maa- ske kan opnaa derved.

Hvad nu Kommunernes Udgifter til Hjælpekassestøtte angaar, da er det, saaledes som jeg udtalte ved anden Behandling, ganske nødvendigt at faa Klarhed over Størrelsen af disse Udgifter, sammenlignede med Udgifterne i tidligere Aar, som jeg har redegjort for i dette høje Ting. Det er nødvendigt, at man faar denne Klarhed tilvejebragt, før man tager Spørgsmaalet om Statstilskuddet op til nærmere Overvejelse og til endelig Afgørelse. Det er nødvendigt at faa udredet, hvor meget af disse Understøttelser der kommer paa Arbejdsløshedens Konto, og hvor meget der maa siges at være almindelig Hjælpekassehjælp, thi jeg gaar dog ud fra, at det ogsaa er det ærede Medlems Mening — og den findes jo ogsaa udtrykt her i Lovforslaget —, at der skal handles forskelligt, efter som Udgiftsbeløbene har det ene eller det andet Formaal. Jeg har, som jeg gentagende har meddelt i dette høje Ting, under Arbejde Fremskaffelsen af dette fornødne Materiale, og jeg kan derfor ikke være med til at støtte Bestræbelserne for at gribe til i Blinde, saaledes som Tilfældet vil blive, hvis dette Lovforslag gennemføres. Jeg kan derfor ikke tilraade, at dette sker.

Nu taler man saa højt og saa tidt og saa længe om de forfærdelige Forhold, der

findes rundt om i Kommunerne som Følge af den der tilstedeværende Arbejdsløshed. Ja, at denne lægger et økonomisk Tryk paa mange Kommuner og paa mange Borgere i disse, er jo utvivlsomt. Men der er mig intet som helst bekendt om, at Tilstanden i Kommunerne er en saadan, at den nødvendiggør dette Skridt netop i dette Øjeblik, og der er heller ikke den ærede Forslagsstiller og dem, der tiltræder Lovforslaget, noget som helst bekendt i saa Henseende. I denne Forbindelse kan jeg ikke undlade at nævne, at ved den Form, man har givet Lovforslagets §§ 1 og 2, bidrager man for det første ikke til, at flere arbejdsløse faar Hjælpekasseunderstøttelse, end der nu vil faa det, thi man siger i § 1, at til arbejdsløse kan der ydes Hjælp, og det kan der ogsaa nu, og man stiller sig udenfor Hjælpekasselovgivningens Princip, idet man for denne Understøttelse fastsætter Maksimalgrænser, saaledes som det sker i Lovforslagets § 2. Derfor er det en Fiktion, hvis den ærede Forslagsstiller og de, som slutter sig til ham, tror, at dette Lovforslag er af nogen væsentlig Betydning for de arbejdsløses Kaar i den nærmeste Fremtid.

Som sagt, jeg kan af disse Grunde ikke tiltræde Lovforslaget. Men jeg agter at fortsætte og forhaabentlig meget snart bringe til Afslutning Undersøgelsen af, paa hvilken Maade man mest forsvarligt og mest effektivt kan bidrage til at lette de Vanskeligheder, som er en Følge, ikke af den bestaaende Lovgivning, men af den bestaaende Situation indenfor Erhvervslivet, og dette Arbejde agter jeg at fortsætte, uanset hvilken Skæbne dette Lovforslag maatte faa. Thi bliver Forslaget vedtaget i dette høje Ting, nu vel, jeg har ved Forslagets anden Behandling sagt, at jeg vilde tage de Tanker, som er nedlagt i det, under nøje Prøvelse ved mine Overvejelser af, hvad der bør gøres. Dette vil naturligvis ogsaa blive Tilfældet, hvis Forslaget ved Vedtagelse i dette høje Ting bliver Genstand for Behandling i det andet høje Ting, for saa tør jeg maaske haabe, at inden disse Forhandlinger er tilendebragt, vil jeg være i Besiddelse af et saadant Materiale til Bedømmelse af Situationen, at der er Grundlag for en Ordning, som er forsvarlig og tilfredsstillende, og som betyder Indfrielse af de Tilsagn, jeg har givet under mine gentagne langvarige Forhandlinger med Købstadkommunernes Repræsentanter. Jeg haaber, dette Grundlag skal være tilvejebragt i den nærmeste Fremtid, og bliver Forslaget Genstand for Behandling i det høje Landsting, haaber jeg, det skal være til Stede, inden